Tørmad og fisk

Prisen for en tur som den beskrevne afhænger helt af, om udgift til kano og andet udstyr skal regnes med. **Erik B. Jørgensen** anslår, at den daglige udgift til mad beløb sig til 300 kroner. Han havde købt tørmad, melblandinger m.m. til alle 45 dage, for at være på den sikre side, men han fangede også fisk undervejs og kunne altså have klaret sig for mindre. **Se mere på** www.komud.dk og www.diteventyr.dk.

Far og datter på vildmarkseventyr

Erik og Karen boede i et trepersoners telt med mulighed for at montere et regnslag over som på billedet. Det giver ifølge Erik en masse komfort. De to stykker tynde stof giver en følelse af hjem og sikkerhed, så teltet bliver den trykke base, fortæller han.

45 dage på tur i kano og til fods kræver en masse udstyr, så kanoen er pænt læsset. Der er sprayskirt på kanoen for at forhindre vand i at komme ind og til montering af flydeliner og andet sikkerhedsudstyr. Alt udstyr er spændt fast. Øverst ligger solceller, som sørger for strøm til Ipad, kamera m.m.

Så er det ved at være tiden at stå op. Dino sov inde, når han havde lyst - ofte når det regnede, og der var mange myg. Alle billeder på siderne er taget med selvudløser.

Primitivt. Erik Bruun Jørgensen er vant til at leve og overleve i naturen, og hans passion for udendørslivet vil han gerne indvi sin seksårige datter i. De to tog til det nordlige Sverige i 45 dage for at leve under primitive forhold. Farligt? Ja, men kun hvis man ikke ved, hvad man har med at gøre. Men mindre kan også gøre det. Eventyret venter ude i baghaven, opmuntrer den tidligere jægersoldat

Da Karen Bruun Sørensen var tre et halvt år, havde hun og faderen, Erik Bruun Jørgensen, på intet tidspunkt været sammen alene i mere end 24 timer.

Så tog de på vildmarkstur i det nordlige Finland i 45 dage sammen med Dino, en karelsk bjørnehund.

Den tur ændrede for evigt deres forhold. Erik havde aldrig ønsket at få børn, og han havde svært ved at finde ind i far-rollen, men efter turen fik de "et fælles sprog", som han kalder det, og pludselig havde de en fælles referenceramme.

Kort efter satte han sig det mål, at han og Karen hvert tredje år skal på en længere tur sammen, og her taler vi hverken om storbyeller badeferie, men specifikt ud i den vilde natur, hvor meget kan gå galt, men hvor der også venter store oplevelser.

Eller rettere: Meget kan gå galt, hvis man ikke er vant til at færdes i naturen, men her er Erik B. Jørgensen som få på hjemmebane. Det er her, han føler sig tryg. Han ved, hvad han skal gøre, når kanoen kæntrer, når han står over for en bjørn, når han eller datteren kommer til skade, hvordan han skaffer føde og så videre.

Erik og Karen så mange elge på turen - også en elgko med to små kalve. Tyren her er på vej ud i vandet for at krydse søen.

Jægersoldat

Han er 40 år, har været patruljefører i Jægerkorpset, medlem af Siriuspatruljen, leder på adskillige krydsninger af indlandsisen i Grønland, udsendt til Irak og Afghanistan og meget mere - og så er han medlem af Eventyrernes Klub, foredragsholder, forfatter til flere bøger og såmænd også yogalærer.

Hans overordnede mål var at indvi datteren i sin passion, naturoplevelser i bred forstand, og siden har han både i bogform og foredrag forsøgt at overbevise andre om, at eventyret venter lige ude i baghaven.

Det behøver ikke at være så ekstremt som det, han foretager sig sammen med sin datter. Hvis ens passion er at campere eller at overnatte under et shelter, er det også fint at involvere sine børn i.

I slutningen af juli kom Karen, Dino og Erik hjem fra deres anden lange tur, også på 45 dage. Denne gang til det nordlige Sverige, hvor de vandrede i Abisko-området og dernæst sejlede i kano på en stor flod, Kalixälven.

Planlægningen begyndte så småt otte måneder før afrejse, og Karen var hele tiden med, så hun vidste, hvad der skulle ske, og fik forventningerne bygget op.

For Erik var denne tur mentalt meget hårdere end den første.

- Et barn på tre år er ret nemt at rejse med, hvis det er tørt og har fået mad, mens en seksårig stiller 1000 spørgsmål på en dag. Nogle gange nåede Karen ikke at få svar på ét spørgsmål, før hun var i gang med det næste. Jeg skulle være meget mere argumenterende, fortæller han.

Er det farligt?

Dertil kommer det altoverskyggende tema: sikkerheden.

Især på kanoturen ned ad en til tider brusende elv skulle han konstant træffe beslutninger. Mange gange endte det med, at han måtte sejle ind til bredden og bære kanoen forbi strømhvirvlerne.

Men ikke nok med det: Hver eneste gang skulle al bagagen også flyttes. Fem ture frem og tilbage til fods langs elven - og mere end Karen gad.

Imens måtte hun vente - med klare instrukser om, hvor hun måtte gå hen og absolut ikke gå hen. For eksempel kunne det være farligt at soppe, hvis der ikke var stille vand, og det var hun meget bevidst om.

Dino lod han blive hos datteren.

Karen alene op til 40 minutter

- På første tur til Finland måtte jeg love min daværende kone, at jeg aldrig lod Karen ude af syne, men rent praktisk viste det sig ikke realistisk, hvis vi skulle fremad, så nogle gange var hun på den seneste tur alene i op til 40 minutter. Her var det en ekstra sikkerhed, at Dino var ved hendes side, ligesom det selvfølgelig var rart, at hun kunne lege med ham.

- Desuden havde hun også mobiltelefon, så hun kunne ringe efter hjælp.

Kanoen var også udstyret med gps-tracker, så familie og venner i Danmark kunne følge

Fortsættes næste side »

Karen elsker at rende rundt og lege. Selv om der forsat lå sne, mente hun, det var tiden at bade, fortæller Erik B. Jørgensen. Her står hun og får varmen efter en kort soppetur. Hele turen igennem elskede hun at vandre rundt i vandet, når det var muligt og sikkert.

Dino elsker at være på tur. Ofte hoppede han op i kanoen, før Karen og Erik var klar til dagens tur. I løbet af dagen lå han og slappede af eller var som her meget opmærksom - især hvis der var dyr i nærheden.

Det var ikke muligt at padle gennem alle fosser, og nogle steder syntes Erik ikke, at det var forsvarligt. Derfor måtte han bære alt udstyr udenom. Det krævede fem ture - fire med udstyr og den sidste med kanoen på hovedet. Hvis det var en længere overbæring, blev den delt i mindre etaper, så alt udstyr var i nærheden.

Ofte havde Erik og Karen et eller andet spiseligt i lejren at se frem til, for eksempel pandekager, boller, kage, popcorn, cocktailpølser eller som her skumfiduser. Det er en god måde at holde datteren i gang på og bevare lysten til at lave bål og være ude, forklarer han.

Fortsat fra foregående side »

deres rute, og aftalen var, at hvis den ikke flyttede sig i 36 timer, måtte de slå alarm.

Andre kvinder ville ikke slippe datter

Da Karen og Erik tog på vildmarksturen til Finland for tre år siden, var der mange kvinder, der spurgte hans kone, hvordan hun kunne undvære sin datter i så lang tid og lade hende tage med på en så farlig tur. Havde det været deres mand, havde han ikke fået lov, lod de hende forstå.

På samme måde var der flere mænd, der fortalte Erik, at de godt kunne tænke sig at tage på en lignende tur med deres børn, men de vidste, at deres koner ville sige nej.

Den danske eventyrer er ikke blind for, at der på ture som de nævnte kan ske noget fatalt.

- Men man kan også være uheldig, når man kører på motorcykel eller i andre situationer, lyder Erik B. Jørgensens modsvar.

For ham er det helt afgørende, at han med sig selv ved, at han ikke løber nogen risici, og at han er forberedt på en hvilken som helst situation og ved, hvordan han skal reagere.

På ture med Karen vil han derfor også altid vælge at tage til områder, hvor han kender naturen og føler sig tryg.

Efter Finlandsekspeditionen hørte hans kone selvfølgelig en masse historier fra turen og så billeder, men der gik et stykke tid, før hun var med til et foredrag om far-datter-oplevelserne i vildmarken, og da det var slut, sagde hun, at hun aldrig ville stå i vejen for deres ture, fordi hun nu fuldt ud havde forstået, hvor meget det betød for dem begge.

Hverdagen skal nå at indfinde sig

45 dage er lang tid for et barn at være på rejse med en enkelt voksen, men Erik B. Jørgensen mener, at det er nødvendigt for at falde ind i en dagsrytme, hvor det ikke bare er sjov og ballade, men også kedsomhed og skænderier.

- De første tre uger er alt nyt og spændende. Efter cirka 30 dage begynder det at blive hverdag, og man oplever ting flere gange og får flere nuancer med, når man ser sjældne dyr og fugle for anden og tredje gang.

Erik og Karen kørte til Nordsverige, og på den sidste del af strækningen lagde han to depoter ud - på meget konservativt valgte lokaliteter - så han var sikker på, at de ikke kom til at mangle føde, før de nåede frem.

Da han første gang satte kanoen i vandet, var vægten 250 kilo inklusive kanoens egen vægt på 30 kilo.

På land bar Dino sit eget foder og to soveposer i to "rygsække". Når han overhovedet var med, var der to grunde: Han er Karens, og de to er knyttet tæt til hinanden, og desuden var han vagthund, når Karen var alene, mens Erik bar kano og bagage fra et sted til et andet. Ulempen var, at hunden nok skræmte nogle dyr væk.

For Karen kunne specielt timerne i kano være lange, men hun kunne som andre børn også brokke sig over, at der var for langt at gå, eller bare at hun kedede sig. Derfor er Eriks tip også, at man som den voksne skal huske at lægge nogle gode oplevelser, noget, barnet glæder sig til, ind i dagsprogrammet.

Af de i alt 310 kilo udstyr og bagage, far og datter kørte mod Sverige med, var der en smule legetøj og Ipad med solceller.

Begge havde også malebøger med, så de om aftenen kunne sidde og tegne dagens oplevelser.

Desuden havde Karen skolebøger med, og Erik arrangerede ligesom på den første tur friluftsskole.

For eksempel lærte hun som treårig at tænde bål, og nu ved hun også, hvor nord er på et kort.

Af **Søren Thorup,** *thorup@jfmedier.dk*
Foto: **Erik B. Jørgensen,** *rejser@jfmedier.dk*